

Sygn. akt III RC 141/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 grudnia 2021 roku

Sąd Rejonowy w Łowiczu w Wydziale III Rodzinnym i Nieletnich

w składzie:

Przewodnicząca: sędzia Anna Kwiecień-Motylewska

Protokolant: st. sekr. sąd. Elżbieta Gołaszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 listopada 2021 roku

sprawy z powództwa małoletniej M. D. reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego R. D. (1)

przeciwko R. D. (2)

o podwyższenie alimentów

1. podwyższa alimenty płatne od R. D. (2) na rzecz jego córki M. D. ustalone ostatnio wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 6 marca 2019 roku w sprawie IC 784/18 z kwoty po 200 (dwieście) złotych do kwoty po 900 (dziewięćset) złotych miesięcznie, płatne z góry do dnia 10-go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat do rąk matki dziecka R. D. (1), poczynając od dnia 26 listopada 2020 roku;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę (...),69 (dwa tysiące sto czterdzieści siedem 69/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
4. nie obciążać kosztami postępowania, które przejąć na rachunek Skarbu Państwa;
5. nadaje wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt III RC 141/20

UZASADNIENIE

Dnia 16 listopada 2020 roku (data wpływu) małoletnia M. D. reprezentowana przez przedstawicielkę ustawową – R. D. (1) wniosła o podwyższenie alimentów od R. D. (2) z kwoty 200 zł do kwoty 1500 złotych miesięcznie poczynając od dnia wniesienia powództwa, a także zasądzenie od pozwanego na rzecz małoletniej powódki kwoty 4000 złotych z tytułu alimentów za okres od dnia 15 sierpnia 2020 roku do dnia wniesienia pozwu, zasądzenie od pozwanego kosztów procesu oraz udzielenie zabezpieczenia na czas trwania postępowania poprzez zasądzenie alimentów w kwocie 1400 złotych. W uzasadnieniu żądania powódka wskazała, że alimenty w wysokości 200 zł zostały zasądzone przez Sąd Okręgowy w związku ze zgodnym stanowiskiem stron, wynikającym z faktu, że z pozwanym zamieszkiwał pełnoletni syn stron będący na utrzymaniu pozwanego. Syn pozwanego i przedstawicielki ustawowej małoletniej powódki J. D. zmarł 2 kwietnia 2019 r. W związku ze śmiercią syna pozwanego i przedstawicielki ustawowej powódki nastąpiła zmiana sytuacji materialnej i majątkowej pozwanego, gdyż odpadły po jego stronie koszt utrzymania syna. Również od czasu zasądzenia alimentów na rzecz małoletniej wzrosły jej potrzeby związane z rozwojem, edukacją i wzrostem

kosztów utrzymania. Podniesiono, że miesięczny koszt utrzymania powódki wynosi aktualnie około 2772 zł. (pozew – k. 2 - 5)

Postanowieniem z dnia 30 listopada 2020 roku Sąd Rejonowy w Łowiczu na posiedzeniu niejawnym oddalił wniosek o udzielenie zabezpieczenia roszczenia. (postanowienie – k. 23)

W odpowiedzi na pozew pozwany uznał powództwo do kwoty 500 złotych, w pozostałym zakresie wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od powódki kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, że utrzymuje z córką kontakty. Kupuje córce ubrania, albo daje pieniądze (z okazji urodzin, imienin, świąt, bądź też bez okazji). Dzwoni do córki, jednakże ona odbiera telefon tylko wtedy, gdy czegoś od ojca potrzebuje. Powódka wielokrotnie prosiła ojca o doładowanie telefonu, ale sama rzadko dzwoni do ojca, chyba że potrzebuje pieniędzy. Pozwany podniósł, że w obecnej sytuacji nie jest w stanie ponosić wyższych kosztów utrzymania dziecka. Z tytułu umowy o pracę otrzymuje wynagrodzenie w kwocie 2090,52 zł miesięcznie plus premię uznaniową wysokości w 700 zł miesięcznie, razem 2790,52 zł miesięcznie. Pobiera także dopłaty unijne w związku z prowadzeniem gospodarstwa rolnego w wysokości 13000 zł rocznych. Przychód ze sprzedaży zboża to 26000 zł rocznie. Roczne koszty utrzymania pozwanego wynoszą 60662 zł. Pozwany mieszka z ojcem, który ze względu na stan zdrowia i wiek wymaga opieki. Ojciec pozwanego otrzymuje emeryturę w wysokości 1100 zł miesięcznie. Ojciec jest pampersowany, choruje na astmę. Stan jego zdrowia pogarsza się z miesiąca na miesiąc. Nieuniknione, że pozwany będzie zmuszony zrezygnować z pracy na rzecz opieki nad chorym ojcem. Pozwany ma problemy, by pogodzić pracę na roli z opieką nad chorym ojcem, zatem wynajmuje osoby, którym płaci za wykonaną usługę. Pozwany zakwestionował koszty utrzymania małoletniej wskazane w pozwie. Odnosnie wydatków związanych z zakupem odzieży dla dziecka podniósł, że stara się w miarę możliwości pokrywać te koszty. W październiku małoletnia powódka zakupiła ubrania przez internet, zaś koszty tego zakupu w kwocie 539,91 zł pokrył pozwany. Ponadto pozwany podniósł, że wskazane w pozwie wydatki szkolne są częściowo pokrywane ze świadczenia „Dobry start”, które otrzymuje przedstawicielka ustawowa. Pozwany pokrywa również w część kosztów związanych z opłatami za telefon i kieszonkowym dziecka. Podkreślił, że matka dziecka powinna pokrywać również koszty utrzymania córki w zakresie 1/2 części tych kosztów. (odpowiedź na pozew – k. 33-35)

W piśmie procesowym będącym repliką na odpowiedź na pozew strona powodowa podniosła, iż zakup przez pozwanego na rzecz małoletniej ubrania za kwotę 500 zł miał miejsce raz, a nadto w odległej przyszłości. Strona powodowa zaprzeczyła, iż pozwany ponosi na rzecz córki dodatkowe wydatki, poza zasądzonymi alimentami. Zakwestionowano kwoty aktualnych dopłat unijnych i wysokość aktualnego dochodu ze sprzedaży płodów rolnych wskazaną przez pozwanego jako zaniżone. Zastrzeżono, iż pierwotnie ustalony w wyroku sądowym obowiązek alimentacyjny pozwanego był następstwem porozumienia stron co do rozdzielenia miejsc zamieszkania rodzeństwa pomiędzy matkę i ojca oraz niemalże całkowitego wzajemnego zniesienia kosztów utrzymania dzieci. W odniesieniu do usprawiedliwionych potrzeb małoletniej podniesiono, że wraz z dorastaniem dziecka wzrastają też usprawiedliwione potrzeby, a co za tym idzie rosną koszty comiesięcznego utrzymania dziecka. W chwili orzekania o wysokości alimentów M. D. miała 15 lat, zaś obecnie wkracza w fazę dojrzałości. Od momentu pierwotnego orzekania obowiązku alimentacyjnym istotnie zmieniły się możliwości zarobkowe zobowiązanego, dochód pozwanego w chwili obecnej znacząco wzrósł i wynosi obecnie 6040,51 zł miesięcznie. Jest zatem wyższy o około 2280 zł. Strona powodowa stwierdziła, że w istocie wysokość uzyskiwanych przez pozwanego dopłat i dochody ze sprzedaży płodów rolnych są wyższe niż podawane. (pismo procesowe – k. 67-68)

W dniu 20 maja 2021 r. pełnomocnik powódki wniósł o udzielenie zabezpieczenia na czas trwania postępowania poprzez zasądzenie alimentów w kwocie 500 złotych miesięcznie. (wniosek – k. 131)

Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2021 r. Sąd zabezpieczył powództwo przez zobowiązanie pozwanego R. D. (2) do uiszczania w czasie trwania postępowania w niniejszej sprawie na rzecz małoletniej powódki M. D. kwoty 500 zł tytułem alimentów, która to kwota płatna jest z góry do dnia 10-tego każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, do rąk przedstawicielki ustawowej R. D. (1), począwszy od dnia 14 czerwca 2021 roku. (postanowienie – k. 136)

Na rozprawie w dniu 20 maja 2021 roku strona powodowa poparła powództwo. Pozwany uznał powództwo do kwoty 500 złotych, wnosząc o oddalenie w pozostałym zakresie.

(e- protokół z rozprawy – k. 132-134)

Do zamknięcia rozprawy strony pozostały przy dotychczasowych stanowiskach w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka M. D., urodzona dnia (...), jest córką R. D. (2) i R. D. (1). Rodzice małoletniej są po rozwodzie, nie mieszkają razem.

(okoliczności bezsporne)

Alimenty od pozwanego R. D. (2) na rzecz córki zostały ustalone w wyroku rozwodowym Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 6 marca 2019 roku w sprawie IC 784/18 na kwotę 200 zł miesięcznie, płatne do rąk matki dziecka.

(dowód: wyrok w sprawie IC 784/18 – k. 133-134 załączonych akt o sygnaturze IC 784/18)

Kiedy Sąd Okręgowy orzekł po raz ostatni o wysokości alimentów zasądzonych od pozwanego na rzecz powódki, miała ona niespełna 15 lat. Zamieszkiwała z matką w wynajętym mieszkaniu. Była uczennicą VIII klasy Szkoły Podstawowej. Wydatki miesięczne na jej utrzymanie wynosiły ok. 500 zł. Przedstawicielka ustawowa R. D. (1) miała wówczas 40 lat. Pracowała jako pakowaczka z dochodem netto 1580 zł.

(dowód: dokumenty z załączonych akt sprawy IC 784/18)

R. D. (2) (wówczas lat 42) prowadził gospodarstwo rolne o pow. około 14 ha. Dodatkowo pracował jako kierowca w OSM w G.. Jego całkowity dochód miesięczny wynosił 3760,02 zł. Wraz z nim mieszkał pełnoletni syn stron J. D.. Pozwany ponosił koszty utrzymania syna. Ustalony w wyroku sądowym obowiązek alimentacyjny pozwanego względem córki był następstwem porozumienia małżonków co do rozdzielenia miejsc zamieszkania dzieci pomiędzy matkę i ojca oraz niemalże całkowitego wzajemnego zniesienia kosztów utrzymania dzieci.

(dowód: dokumenty z załączonych akt sprawy IC 784/18)

Obecnie powódka ma 17 lat, jest uczennicą liceum (III klasy). Dojeżdża do szkoły. Mieszka wraz z matką i partnerem matki w wynajętym mieszkaniu w S.. Przedstawicielka ustawowa na rozprawie 20 maja 2021 roku oszacowała potrzeby małoletniej na około 1400 zł, które należy powiększyć o koszty wynajmu mieszkania i opłaty mieszkaniowe w części przypadającej na małoletnią. Powódka nosi soczewki kontaktowe zamiennie z okularami – zgodnie ze wskazaniami lekarza. Cierpi na astygmatyzm. Jest pod kontrolą okulisty. Na wizyty u okulisty chodzi raz w miesiącu. Koszt jednej wizyty to 150 zł. Ponadto co pół roku ma wizytę u okulisty, który dobiera jej soczewki. Korzysta z prywatnego leczenia stomatologicznego.

(dowód: zeznania przedstawicielki ustawowej e-protokół z dnia 02.09.2021 r. 00:01:54 – k. 140-v w zw. z wyjaśnieniami e-protokół z dnia 20.05.2021 r. 00:03:44 – k. 132-133; pozew – k. 2-5)

R. D. (1) ma 42 lata. Poza powódką nie ma nikogo na utrzymaniu. Zamieszkuje wraz z córką i nowym partnerem w wynajętym mieszkaniu w S.. (...) przejmuje na siebie większość kosztów związanych z opatami za mieszkanie. R. D. (1) pracuje na podstawie umowy zlecenia w firmie zajmującej się pakowaniem i wysyłką towarów z siedziba koło Ł.. Dojeżdża do pracy. Otrzymuje wynagrodzenie na poziomie najniższego krajowego. W 2020 roku była zatrudniona na podstawie umowy zlecenie otrzymując wynagrodzenie: w czerwcu – 1957,95 zł, w lipcu – 2167,84 zł i w sierpniu – 1444,70 zł netto.

(dowód: zaświadczenie – k. 9; zeznania przedstawicielki ustawowej e-protokół z dnia 02.09.2021 r. 00:01:54 – k. 140-v w zw. z wyjaśnieniami e-protokół z dnia 20.05.2021 r. 00:03:44 – k. 132-133; pozew – k. 2-5)

Pozwany ma 44 lat, z wykształcenia jest rolnikiem – ogrodnikiem. Pracuje w OSM w G. jako kierowca od dnia 17 października 2018 roku z umową o pracę na czas nieokreślony. Jego średnie wynagrodzenie netto w okresie od 1 marca 2021 roku do 31 sierpnia 2021 roku wynosiło 3294,64 zł. W 2020 r. wynagrodzenie R. D. (2) wynosiło 2090,52 zł miesięcznie plus premia uznaniowa wysokości w 700 zł miesięcznie. Pozwany jest właścicielem gospodarstwa rolnego o pow. 13,70 ha. W ubiegłych latach pobierał dopłaty unijne w wysokości 13000 zł rocznie. Osiąga przychód ze sprzedaży zboża w wysokości 26000 zł rocznie zł. Roczne kosztów utrzymania pozwanego wynoszą 60662 zł (wg oświadczeni), tj. 5055 zł miesięcznie. Pozwany mieszka z ojcem, który ze względu na stan zdrowia i wiek wymaga opieki. Ojciec pozwanego choruje na astmę, jest pampersowany, otrzymuje emeryturę w wysokości 1100 zł miesięcznie. R. D. (2) wynajmuje sąsiada który wykonuje za niego prace mechanizacyjne na roli. W roku 2020 roku pozwany nie występował do (...) o dopłaty bezpośrednio do gruntów rolnych. Wniosek taki złożył ów sąsiad. Pozwany rozliczył się z nim za wykonaną pracę w ten sposób, pobrał on dopłaty do gurtów rolnych pozwanego. Pozwany ma zamiar wydzierżawić sąsiadowi grunty rolne. Gospodarstwo pozwanego nastawione jest na uprawę zboża - pszenżyta, kukurydzy, owsa, które jest sprzedawane. Pozwany nie prowadzi żadnej hodowli. R. D. (2) dysponuje emeryturą ojca. Kupuje za nią żywność. Opłaca podatek od gruntów rolnych w kwocie 1500 zł. Najmuje usługi rolnicze – ciągnik, kombajn. Usługi te kosztują go 12 000 zł rocznie. Posiada traktor, siewnik, przyczepę. Opłaca ubezpieczenie na życie. Jest właścicielem samochodu marki B. rocznik 1992 i marki F. rocznik 1991.

W dniu 2 kwietnia 2019 r. zmarł syn pozwanego i przedstawicielki ustawowej małoletniej powódki J. D., który zamieszkiwał wraz z pozwanym i którego koszty utrzymania pozwany ponosił. Po stronie pozwanego odpadły więc koszty utrzymania syna.

Pozwany bardzo rzadko widuje się z powódka. Spotyka córkę głównie na cmentarzu. Dzwoni do córki, ale ta rzadko odbiera od ojca telefon. Pozwany ma poczucie, że córka kontaktuje się z nim jedynie, gdy czegoś od niego potrzebuje (pieniędzy, doładowania telefonu). W październiku 2020 roku sfinansował córce zakup odzieży za kwotę 539,91 zł. Podarował jej prezent pieniężny na urodziny w 2021 roku. Czasem doładował telefon.

(dowód: zaświadczenie – k. 36 , 144; pismo (...) k. 146; zeznania pozwanego e-protokół z dnia 02.09.2021 r. 00:07:55 – k. 140v w zw. z wyjaśnieniami e-protokół z dnia 20.05.2021 r. 00:38:41 – k. 133-v i e-protokół z dnia 18.11.2021 r. 00:03:04 – k. 163-v; odpowiedź na pozew – k. 33-35)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego. Materiał dowodowy obejmujący również dokumenty zgromadzone w sprawie prowadzonej pod sygnaturą IC 784/18 Sądu Okręgowego w Łodzi, należało uznać za w pełni wiarygodny i dający pełną możliwość czynienia na jego podstawie ustaleń faktycznych. Sąd uznał, że kserokopie dokumentów, nie potwierdzone za zgodność z oryginałem - wedle norm obowiązujących, świadczą jedynie o istnieniu ich oryginałów, kserokopie nie mogą bowiem stanowić dowodu w sprawie.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się także na przesłuchaniu stron, w zakresie którym Sąd dał wiarę tym zeznaniom. Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy należy bowiem stwierdzić, iż stan faktyczny sprawy jest w zasadzie bezsporny, strony zaś różniły się w jego ocenie w świetle podwyższenia obowiązku alimentacyjnego pozwanego względem powódki, wymiaru alimentów.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd uznał, że powództwo małoletniej M. D. jest zasadne w części, tj. do kwoty 900 złotych miesięcznie, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił jako wygórowane.

W myśl art. 138 k.r.o., w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego. Przez zmianę stosunków rozumieć natomiast należy zwiększenie się usprawiedliwionych potrzeb

uprawnionego bądź zmniejszenie lub ustanie możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego do alimentacji. Zgodnie bowiem z treścią art. 135 § 1 k.r.o. zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego, a wykonywanie obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, może polegać także, w całości lub w części, na osobistych staraniach o jego utrzymanie lub wychowanie (art. 135 § 2 k.r.o.).

Zakres potrzeb dziecka, których zaspokajanie jest obowiązkiem rodziców, ustanawia przepis art. 96 k.r.o. W związku z powyższym, rodzice zobowiązani są zapewnić dzieciom, które nie są w stanie utrzymać się samodzielnie, zaspokojenie potrzeb w zakresie wyżywienia, odzieży, środków higieny oraz leczenia. Należy podkreślić, iż rodzice mogą być zwolnieni od świadczeń alimentacyjnych w stosunku do dziecka tylko wtedy, gdy dziecko posiada własny majątek, a dochody z tego majątku wystarczają na całkowite pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. We wszelkich innych wypadkach na rodzicach ciąży stanowiący obowiązek utrzymania dziecka, ograniczony tylko ich możliwościami zarobkowymi i majątkowymi.

W niniejszej sprawie Sąd doszedł do wniosku, iż zasadnym jest podwyższenie alimentów płatnych od pozwanego R. D. (2) na rzecz córki M. D. z kwoty po 200 złotych miesięcznie do kwoty po 900 złotych miesięcznie, a nadto oddalenie powództwa w pozostałym zakresie. Potrzeby powódki, która jest w takim wieku, że nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie, nie osiąga sama żadnych dochodów, nie ma własnego majątku, z upływem czasu rosną.

W literaturze podkreśla się, iż z biegiem lat, a zwłaszcza wskutek dorastania dziecka zwiększają się jego potrzeby i tym samym osoby zobowiązane do jego alimentacji powinny zwiększyć swój wysiłek dla zaspokojenia tych potrzeb (T. S., Prawo rodzinne i opiekuńcze, W. 2005, s. 277).

Od chwili, kiedy ostatnio była ustalona wysokość alimentów od pozwanego na rzecz powódki, to jest od momentu wydania przez Sąd Okręgowy w Łodzi wyroku rozwodowego w sprawie IC 784/18 upłynęło 2 lata i 9 miesięcy. Od tamtej pory uległa zmianie nie tylko sytuacja powódki, ale również zmieniła się sytuacja jej matki oraz ojca - pozwanej.

M. D. ma 17 lat i jest uczennicą szkoły średniej, wchodzi w okres dorosłości. Przywiązuje większą wagę do swojego ubioru, wyglądu. Chciałaby nie odstawać w tym aspekcie od rówieśników. W związku z wchodzeniem w dorosłość M. D. więcej środków, niż było to w 2019 roku, potrzeba na jej wyżywienie, na odzież, buty, które częściej trzeba wymieniać na nowe, większe. Pojawiły się potrzeby w związku z edukacją małoletniej, która nie jest już uczennicą szkoły podstawowej, ale średniej. Małoletnia jest leczona okulistycznie – prywatnie. Niemniej jednak wobec tak częstych wizyt u specjalisty (raz z miesiącu), zdaniem Sądu, powódka powinna korzystać z publicznej służby zdrowia, a ponieść jedynie koszty zakupu soczewek i okularów.

Koszty utrzymania powódki w pozwie zostały oszacowane na 2772 zł i są one zdaniem Sądu wygórowane. Niemniej jednak na rozprawie dnia 20 maja 2021 r. przedstawicielka ustawowa wyjaśniła, iż wydaje na utrzymanie córki 1400 zł plus ponosi koszty mieszkaniowe i takim wymiarze koszty utrzymania 17-letniej powódki Sąd uznał za uzasadnione i usprawiedliwione, jako adekwatne do jej potrzeb oraz możliwości majątkowych jej rodziców. Ustalając wysokość kosztów utrzymania powódki należy również wziąć pod uwagę inflację jaka miała miejsce w ostatnim czasie i wzrost cen produktów.

Od 2019 roku sytuacja matki powódki zmieniła się o tyle, że pozostaje w nieformalnym związku. Wynajmuje w S. mieszkanie wraz z konkubentem, który pomaga jej finansowo przejmując większość kosztów związanych z wynajmem i utrzymaniem mieszkania.

Sytuacja pozwanego od dnia wydania wyroku w sprawie IC 784/18 uległa zmianie o tyle, że dnia 2 kwietnia 2019 r. zmarł syn pozwanego i jego byłej żony J. D., z którym zamieszkiwał, więc po stronie pozwanego odpadły koszty utrzymania dziecka. Sytuacja finansowa pozwanego poprawiła się. W dalszym ciągu pracuje jako kierowca OSM w G.. Nadal jest właścicielem gospodarstwa rolnego, które uprawia. Z tytułu zatrudnienia osiąga wynagrodzenie netto średnio 3294,64 zł. Przychód jego ze sprzedaży zboża wynosi 26000 zł rocznie (2166 zł miesięcznie). Pozwany poza

alimentami w niewielkim rozmiarze partycypuje w kosztach utrzymania dziecka. Zakupił jej odzież w 2020 r. za kwotę ok. 500-600 zł i sporadycznie finansował córce abonament za telefon komórkowy, dał prezent urodzinowy.

R. D. (2) powinien mieć świadomość, że potrzeby jego dorastającej córki wzrastają. M. D. potrzebuje nowej kurtki czy butów, okularów, soczewek kontaktowych. Potrzebuje pieniędzy na pokrycie kosztów dojazdów do szkoły, na spotkania za znajomymi. Dodatkowo powódka ma zwiększone potrzeby w związku z nauką w szkole średniej – zakup przyborów szkolnych, podręczników, a świadczenie „Dobry start” nie starcza na pokrycie tych wydatków w całości. Pozwany ma wymierne możliwości zarobkowe. Pracuje zarobkowo, a ponadto prowadzi gospodarstwo rolne.

Godzi się zauważyć, że Sąd, orzekając o wysokości świadczeń alimentacyjnych, bierze pod uwagę nie tylko dochody realnie osiągnięte przez zobowiązanego do świadczeń alimentacyjnych, ale także jego potencjalne możliwości zarobkowe i majątkowe, to jest dochody i majątek, jakie zobowiązany mógłby osiągnąć przy pełnym wykorzystaniu swoich kwalifikacji zawodowych, wykształcenia, doświadczenia zawodowego, uwzględniając stan zdrowia i wiek zobowiązanego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1987 r., III CZP 91/86, OSNCP 1988, nr 4, poz. 42). Zakres obowiązku alimentacyjnego może i powinien być większy od wynikającego z faktycznych zarobków i dochodów zobowiązanego, jeśli przy pełnym i właściwym wykorzystaniu jego sił i umiejętności jego zarobki i dochody byłyby większe, a istniejące warunki społeczno - gospodarcze i ważne przyczyny takiemu wykorzystaniu nie stoją na przeszkodzie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 1975 r., III CRN 48/75, LEX nr 7702; orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 1959 r., sygn. III CR 212/58, OSPiKA 1960, nr 2, poz. 41).

W oparciu o powyższe możliwości zarobkowe pozwanego należy oszacować na kwotę ok. 6543 zł netto miesięcznie. Jego wynagrodzenie za pracę wynosi 3294,64 zł, a dodatkowo z tytułu sprzedaży zboża osiąga w przeliczeniu miesięcznym kwotę 2166 zł ((...) rocznie). Możliwości zarobkowe pozwanego należało ponadto podwyższyć o przymusujące mu dopłaty z (...) w wysokości 1083,33 zł miesięcznie (13000 zł rocznie). Zatem możliwości zarobkowe pozwanego poprawiły się od 2019 roku. Wówczas wynosiły 3760,02 zł miesięcznie, zaś obecnie średnio ok. 6543 zł. Ponadto podnieść należy, że z uwagi na śmierć J. D. pozwanego nie obciążają już koszty utrzymania syna, które wcześniej ponosił. Tym samym Sąd uznał, że pozwany ma możliwości zarobkowe na alimentowanie córki w zakresie kwoty 900 zł miesięcznie. Koszty utrzymania małoletniej Sąd oszacował na ok. 1800 zł miesięcznie, na którą składają się deklarowana przez przedstawicielkę ustawową kwota 1400 zł jaką przeznacza na utrzymanie córki, powiększona o koszty mieszkaniowe w przeliczeniu na małoletnią. Sąd uznał, kierując się doświadczeniem życiowym, że usprawiedliwione potrzeby małoletniej kształtują się na poziomie ok. 1800 złotych miesięcznie.

Oceniając sytuację pozwanego Sąd wziął pod uwagę okoliczności, iż poza alimentami w kwocie 200 złotych miesięcznie w niewielkim stopniu przyczynia się do zaspokajania kosztów utrzymania córki. Jednorazowo w 2020 roku sfinansował córce zakup odzieży za kwotę ok. 500-600 zł, czasem doładował telefon, podarował pieniądze na ostatnie urodziny. Uzasadnione jest, by usprawiedliwione koszty utrzymania powódki ustalone ostatecznie przez Sąd na kwotę około 1800 złotych miesięcznie, pokrywał w połowie - tj. w wysokości 900 złotych pozwany. Jest to adekwatne do jego możliwości zarobkowych i majątkowych. Na R. D. (1) ciąży obowiązek bezpośredniej opieki i troski o wychowanie córki. Zasadne jest więc zwiększenie alimentów na rzecz powódki do kwoty 900 złotych miesięcznie, którą to kwotę Sąd ustalił stosując zasadę „równej stopy życiowej”. R. D. (2) jest 44-letnim, zdrowym, zdolnym do pracy mężczyzną i powinien przyjąć na siebie w należyтым stopniu odpowiedzialność za los swojego dziecka. Zdaniem Sądu ma on możliwości zaspokajania potrzeb powódki w zakreślonej przez Sąd wysokości.

Uwzględniając całokształt okoliczności sprawy, Sąd uznał, że zasadnym jest podwyższenie alimentów od pozwanego R. D. (2) na rzecz jego córki M. D. ustalonych ostatnio wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 6 marca 2019 r. w sprawie o sygn. IC 784/18 z kwoty po 200 złotych miesięcznie do kwoty po 900 złotych miesięcznie, płatnych z góry do dnia 10 – go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, do rąk matki dziecka. W ocenie Sądu powyższa kwota jest adekwatna do usprawiedliwionych potrzeb powódki, a jednocześnie nie przekracza możliwości finansowych pozwanego.

Alimenty podwyższono poczynając od dnia 26 listopada 2020 roku, to jest od daty doręczenia odpisu pozwu pozwanemu, uznając, iż wówczas pozwany został wezwany do niezwłocznego spełnienia świadczenia, wcześniej przedstawicielka ustawowa nie informowała o konieczności podwyższenia alimentów ani nie podjęła mediacji w tej sprawie. Z chwilą doręczenia odpisu pozwu na pozwanym, jako dłużniku, zaczął ciążyć obowiązek niezwłocznego spełnienia świadczenia – płacenia podwyższonych alimentów. Strona powodowa nie wskazała żadnych okoliczności uzasadniających podwyższenie alimentów z datą wsteczną. Z tych też względów Sąd oddalił powództwo, również w zakresie zasądzenia od pozwanego kwoty 400 zł z tytułu alimentów za okres od 15 sierpnia 2020 r. do dnia wytoczenia powództwa.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., to jest nie obciążył pozwanego kosztami postępowania, które przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania wyrażoną w art. 98 k.p.c., Sąd zasądził od R. D. (2) na rzecz powódki kwotę 2147,69 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Stosownie do treści art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c. Sąd z urzędu nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w punkcie, na mocy którego podwyższono alimenty. Rygor natychmiastowej wykonalności jest bowiem nadawany z urzędu bez żadnych ograniczeń

w zakresie rat alimentacyjnych płatnych po dniu wniesienia powództwa do sądu.